

Puiston penkille kertyi koko ajan enemmän ja enemmän pehmoista lumipeitettä. Katselin tyhjää lumisateen täyttämää puistoa ja päädyin yhä uudestaan katsomaan puiston penkin toista puolta ja ajattelemaan miksi se oli edelleen tyhjä. Suljin silmäni täristessäni kylmästä ja vaivuin ajattelemaan, että jossain sisälläni on varmasti jotain lämmintä. Tunsin jossain lämmön ja rupesin kaivautumaan kehooni. Veri ja vesi liikkui sisälläni, niiden virrat olivat lämpimiä kuin se kesäpäivä jolloin makasin soutuveneessä ja hyräilin. Olin rauhassa virran vietävänä. Hyräilin kaunista laulua jota äidillääni oli tapana laulaa minulle iltaisin jotta nukahtaisin. Mutta äiti ei ollut sitä laulellut pitkään aikaan muualla kuin muistoissani. Hyräileessäni veneessä säpsähdin kuullessani pikku linnun laulavan kanssani. Avasin silmäni ja veneen toisessa päässä istui pieni kultan keltainen lintu ja lauloi kuin äiti minulle. Ajauduin syvemmälle kehooni ja päädyin virran mukana sydämeni luo se löi jokaisella iskulla lämpöä ympärilleni. Sydämeni lämpö oli kuin äidin rakkauden tuulahdus tai äidin syvä välittävä halaus. Lämpö toi takaisin mieleeni sen kauniin linnun, joka oli istunut veneen etupäässä. Lintu lennähti minua kohti ja laskeutui polvelleni siinä se visersi pari kaunista säveltä, kunnes pyrähti kämmenelleni sitä ojentaessani. Lintu katsoi minua visertäessään laulun uudestaan. Lumoutuneena tunsin aivan kuin äiti olisi itse ollut edessäni. Laulun loppuessa lintu pyyhkäisi päätänsä hennosti peukalooni ja lensi pois. Ajaduini hetkessä pois kehoni sisältä ja avasin silmäni olin taas siinä kylmässä lumen täyttämässä puistossa, mutta puisto tuntui erillaiselta turvallisemmalta ehkä hieman lämpimämmältä tuntui, kuin äidin lämpö täyttäisi puison. Siinä samassa kuulin sen tutun sävelmän käänsin pääni ja tuolla lumen täyttämällä penkin puoliskolla istui tuo kaunis kultan keltainen pikku lintu laulamassa minulle. Äiti oli taas palannut tervehtimään minua taivaasta.